

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 20. фебруара 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

Док се може. . .

Док се може крпит',
Е па нек се крпи.
Док се може трпит'
Е па нек се трпи.

Пословица сипа

Мудрост из рукава:
Да „крпеж и трпеж
Кућу одржава.“

Јест', ал кад се више
Не може да крпи;
Али кад се више
Не може да трпи;

Кад је према глави
Са болести дуге, —
Тад се људи сете
Пословице друге.

Онда, — е па онда
Нешто друго бива.
(То јест само тамо
Где је свест још жива).

Тад се болни скупе
Да беснима суде,
А од бесних буде,
Буде — које куде.

Шетња по свету.

XVIII.

Чудио се сељак, откуда то долази: „Кад се на-
пијем, спава ми се, а кад се пробудим, жедан сам опет?“

Тако се исто и са мном збива, кад читам мађар-
ске или немачке новине, т. ј. читање тих новина
успава ме, а кад се пробудим, опет бих читао. Тај
се малер човеку већ не може догодити код српских
новина, јер ту, као н. пр. у „Застави“ и „Бранику“,
има толико штампарских погрешака, да ти ове као
игле боду очи, те човеку до душе растерају сан, али
га богме и страхом испуне, па стога увек српске но-
вине узима у руке са зењом, са таквим чувством, као
да предосећа да ће му то читање нанети смрт или
бар уништити очњи вид.

Са свим је то друкчије код мађарских и немачких
новина. Ту вам нема ни трага ни гласа о каквим
штампарским погрешкама, али за то има других пре-
сних — ствари.

У тим новинама може човек пронаћи и такве
ствари, о којима ми Срби и не сањамо. Из тих новина
можемо дознати, да је Нови Сад легло српских бун-
товника, а „Застава“ да је њихов централни орган;
за тим се можемо устрашити од вести, да „Заставини“
уредници дописују и стоје у свези са револуционарима
из читавог света, особито с онима из Русије, а на
последку можемо из истих новина дознати и за ту
нами још непознату новост, да је Нанчић Милетићев
зет. Види се дакле, да су мађарски новинари ипак
добре душе и добра срца, јер од наших људи направе
прво страшила, али их за тим одмах ожене, па тако
своје првашње неучтивости опет загладе.

Овакве пресне лажу називају се на немачком
новинарском језику „паткама“, али вест, коју је ових
дана донео „Будапестер Тагблат“, тако је крупна лаж,
да се не може назвати „патком“, већ „гуском“ или

чак „дромедаром“, а овај последњи назив био би још понајгоднији, јер потпуно одговара грбавости начела, која споменути лист заступа.

Него мора да се изненадио државни тужилац, ако је т. ј. читао дотичну белешку. Шта мислите: „Застава“ се преселила у Будимпешту, донела је у свом првом пештанском броју лик дра Светозара Милетића и у свом програму говори о Угарској као о мађарско-словенско-румунским земљама, што је све плод Мочаријевог говора о народностима! Г. државни тужилац мора да је упрепашћено испустио лист из руку, па као без душе отрчао до градоначеника, да га зашита, да ли је код њега по закону положена кауција и да ли је пријављено, да ће од сад „Застава“ и Будимпешти изилазити. Градоначеоник да богме одговори, да о свему том не зна ништа. Сад се државни тужилац још већма упрепастио, јер је морао држати, да је „Застава“ и непријављена и не положивши кауцију изишла, те дај трчи у полицију и покрене читав званични апарат, да се тај бунтовни лист узапти. . . Тек пред вече се државни тужилац смирио, али је ипак онако мађарски црвонао, јер је дознао, да је та вест о „Заставином“ преселењу само — „дромедар“ „Будапештер Тагблата.“

Но на послетку није ни то згорег, јер је и у даљи показао „Будапештер Тагблат“ своју ђуд, по што је у свом „дромедару“ излио своју срдбу на мађарског посланика Мочарија, што је онако дивно и праведно у угарском сабору говорио о народностима. Добро је, да се и то забележи, па да се изнесе пред г. Гречака, кад буде опет траж о, да Срби бирачи за њега гласају.

У осталом морамо признати, да је тој погрешци и сама „Застава“ крива, јер на што је одштампала први број, што је још пре двадесет година изишао у

Пешти, те је тако господу „темељне“ журналисте навела на танак лед, да мисле, да „Застава“ сад у Пешти изилази? То је требало свакако избећи, јер ми знамо, да нас они у Пешти не разумеју, па нас не би нимало зачудило, кад би у ком нашем листу изишло, да је Немања пре толико векова ујединио српске земље, а сутра дан да читамо у мађарским и немачким новинама, да су се Срби под познатим пансловенским агитатором Немањом дигли на оружје, да се уједине. Ти новинари нит ће нас икад разумети, нит ће се икад опаметити. Штета, што нису били наименовани за српске, бугарске и турске делегирце, па да су их послали у Букурешт. Тамо нису грејали собу, у којој су заседавали господа делигирци, те би се тако ваљда у грејани и мађарско немачки новинари расхладили и мало дошли к себи. Овако пак у тошлој редакционој соби нема изгледа за то и ми морамо спремни бити на још већа изненађења, на још веће и грбавије „дромедаре“. Него можда ће се скорим наћи какав човекољубиви и искрени лекар, који ће и за такве новинарске болеснике пронаћи какво лековито купатило. Има купатила за људе, што пате од стомака, за тим за људе нервозне, дебеле, јектичаве и т. д. Ту ти је Ројч, ту Глајхенберг, ту Карлсбад, Маријенбад, Мехадиа, Остенда и т. д., а нема ни једног купатила за — усијане новинаре. Но, као што већ рекох, скорим ће се сигурно и такво купатило пронаћи, а пошто је за усијане новинаре нужна велика хладноћа, то исто купатило не може бити ни у Угарској, ни у Штајерској, ни у Ческој нит икојој другој европској земљи, већ у — Сибирији. Тамо ће сигурно излечити болесни мозгови, који сада свугде виде страшила и бауке. Ја им од свег срца желим сретам пут.

Милисав.

ПОДЛИСТАК.

Анђели или збитије Чича-Митино.

Чича-Мита беше надалеко и нашироко чувен, да се не боји — нечисти. Смео вам је он отићи у поноћи на гробље, на раскршће, на вилинско коло и гдегод хоћете, он се није баш ничег плашио.

Многи му говорише, да не треба баш тако, да се јуначи, ал' Чича-Мита то није слушао. Није се ничег бојао, па није ни веровао, да се два анђела у к-чком атару налазе, и да се многима јављају.

Тек Чича-Мита само пљуцне, поглади седе брке па ће: „Ајак није то истина, то је само предвиђеније.“

А други му насмејавши се рекоше:

„Нека, нека, само се ти чувај тог „предвиђенија“.

*
„Пасуљ, пасуљ, пасуљ, пасуљ
То нам је девиза,
Хранимо се, крепимо се
Ко усред Париза.“

Сиромас Аца и Пера, благодјејанци. . .

Петровски је пост, у благодјејанију сам пасуљ тврди, па још да је и њега доста, ал' и он све плива по чинији; има још и „ајнпрен-супе“, ал' ко би знао, шта је тако-

звана „ајнпренсупа“, та у њој нема ни спомена о каквом „ајнрену“, него је то просто врућа вода и у њојзи исечен бердов.

Пери и Аци дотужала већ така храна из дана у дан пасуљ па пасуљ, — па бар да имадоше од куд новаца. знало би се ту помоћи. . . ал' новаца ни од корова.

Ова два благодјејанца Пера и Аца беху пајташи; они иђаху у један разред; беху заједно у квартиру; обоје беху први домишљани; па њих двоје беху и арендатори К-чке дударе, и сваки гладан благодјејанац морао је од њих искати дозволу, да сме јести дудова.

Данас су поснејше вечерали, но за чудо не беху нешто намрштени, као што обично бива после такве вечере. Валда добише новаца?

Са вечере одоше управо кући, па тек кад је тама земљу сасвим покрила, а кад се по комшилуку све свеће погасише изађоше напоље,

Упутише се управо Стра—лову.

Пера је носио неки завежљај, а Аца нешто светло.

Кад стигоше у К-чку дудару дочека их неки у граничарско одело обучен, с њиме као да се добро познаваху, јер су се нешто поверљиво разговарали.

Они му рекоше, да само добро пази, и он оде, а они осташе под једним дудом.

У Ш Т И П Ц И.

Дакле је Чеда закључио мир између Србије и Бугарске. Желимо од тог новог „чеда“, да буде постојаније, но што је Чеда.

Мир је закључен, ал би још боље било да је на сигурном месту закључан. Јер ако га краљ Милан треба да очува, онда ће тај мир имати у њему очува (а не оца).

Харач рајо! — то је стара песма. Сад и одбор за помађаривање наших вароши и села иште: харач. Тражи од Врањева да се прозове А р а ч.

И куку Врањевчани присташе на тај нов (х)а р а ч. Па кад ће томе бити краја?

Исти одбор је предлагао, да се Карлово прозове; Галад. Но честити ратар Теја Живанчев уверио је општинаре, да би тај одбор боље учин'о да се брине о чему другом, јер глад је и онако на вратима, па на што онда и Галад.

Код нас хоће да уведу: „Landsturm.“ Одиста је то штурма (јуриш) на земљу, кад ишту од ње 2 милијона нових војника.

Чудне се ствари проносе у „Застави“ о манастиру Ковиљу. Ако је тако онда не треба казати „смиље и ковиље“ него Смиља и Ковиље.

У угарском сабору претреса се закон, како да велики жупани постану још већи. — Е баш ћемо ми да постанемо сасвим мали народ ☉.

Куражни старац Чича-Мита лежаше под својом „родњејшом“ крушком, чуваше је од лупежа.

И тај се баш не бојаше ничег, све звони по К—ци, како се баш ту око Стра—лова налазе два анђела, па сваки се боји, да се с њима не састане, јер га могу предати у пако — ако је грешан. А ко данас није грешан! Али Чича-Мита се баш не бојаше анђела.

— Добро вече Чича-Митре.

Чича-Мита се уздиже, отвори очи.

— Бог ти дао добро, синко, а ко си ти?

— Буковчанин. Па ево једва утекох од анђела, искаше од мене крушака, а ја им не дадох; они ме хтедохе узети и у пако предати, а ја без', те једва се спасох.

Чича-Мита повуче један дим из своје луше, пљуцну, па више промуклим гласом (сигурно од јада) рече:

— Не бој се, синко, то је само предвиђеније.

— Богме ја се бојим, идем даље. Хајдете и ви самном, јер ће и овуда проћи, па тешко нама, ако их лепо не предусретнете.

— Никуд даље од моје крушке, нисам валда кукавица, — какви анђели; нек дођу, да ми што ураде; дао би им ја крушака, ако им нетреба.

Пљуцну Чича-Мита, а граничар оде.

Још неколико је димова пустио Чича-Мита, очи му

Ћира. Ево сад и „Наше Доба“ саветује Србији да се одсад узда само „у се и у своје кљусе.“

Спира. Што се тиче уздања у се, у томе се и ја слажем. Али што се тиче кљусета, имам друго мишљење. Новинарско кљусе радо прима субвенцију, па кљусе оће и да ради; ради, стење, али (што-но рече Бранко) мораш да запушиш нос, кад помислиш на тај рад.

Ћира. Даклем.

Спира. Даклем ја ко велм: Нек се Србија узда у се, — а кљусад ће увек наћи, ко ће их уздати, и зоби и бича давати.

П у с л и ц е.

☉☉ Радикалци рекоше поштено. И тако се сада не бојимо да ће се са Виделовцима слизати, — јер напредњачко видело не сија на поштење, него на угурсулук.

☉ Из Букурешта пишу нам ово: „краљ Милан хоће мира са Бугарском али неће пријатељства. — Кад хоће мира — нека иде у мир. А што неће пријатељства, нико му га на свету више и не нуди.“

△ Из Сомборске рестаурације најбоље ми се допада ово: што се поткапетан зове М р а к о в и ћ. Још

се сведоше, из зуба му лула испале, заспа, а и не сањаше о анђелима.

И заиста имађаше граничар право.

Две беле прилике приближаваху се Чича-Мити — то беху анђели.

Дођоше до Чича-Мите, видеше га да спава и насмејаше се.

Обоје беху у бело обучени, косу имађаху велику, а имађаху и крила не већа од гушчијих.

Један се већ попе на крушку и собом понесе неки лонац пун живе жеравице. (. . . Јуј! шта с-о-тим? . . .)

Други се ухватио за стуб на таман да се попне, а Чича-Мита се пробуди. Шта ће сад бити? Хоћел' загрепети.

Протрља мало очи, па држ' свог анђела за ногу. (Но заиста тај се не боји. . .)

— Доле, хоћеш доле! викаше старац.

— Пуштај ме грешниче, јер ћу те у пако бацити?

И опет се не поплаши Чича-Мита, него још вуче анђела доле.

— Ко си, лопове?

— Нисам лопов, већ анђео Божји.

— Какав анђео. . . Учини ми што ако си анђео.

А тек вам анђео узвикну танко-гласовито:

— Михаило, Михаило.

нека лопови буду Светлићи, — ето нам јавне сигурности.

✱ Који ли је и чији ли је овај брат, што се нашао да из Сомбора у „Турском Мароду“ брани узгред и „Заставу“ од „Браника.“ — Добро ће бити да од сада и остане у „Турском Мароду.“ — Ми нежелимо да се браћа раздвајају, кад једним духом дишу. А „Застава“ и „Браник“ могу се каткад у нечем и разилазити, али у том ће се зацело сложити, да таке Хамелеоне viribus unitis презру.

= „Наше Доба“ опет буни народ да не плаћа саборске трошкове. Али пошто га народ не чита, то и Стевино бунење добија Milderuugs-Umstand и постаје просто бунцање.

⊙ „Државни тужилац.“ Мени се чини да је то најизлишније звање. Јер још никад нисам чуо да је који државни тужилац државу тужио.

Проба пера.

CLXVIII.

Вако ми је рек'о један

Стари учитељ:

„У вину је истина;

У пиву је — мељ.

Незна Чича-Мита, да је горе на крушци још један! анђео, па се чисто убезекну, кад чу глас одозго (као са небеса):

— Чујем, чујем Рафаило.

Чуо Чича-Мита глас, ал' мисли то је „причиненије“ па још вуче анђела.

— Проспи овом безделнику живи огањ на главу.

И абије просусја живи огањ пред седу главу грешнаго старца Чича-Мите. . .

Аха. Чича-Мито. Јесул' то анђели? Све се ти ничег не бојиш, а што сад бегаш, ко од чуда.

И абије утече грешни старац ко опарен.

. . Ха! Ха! Ха! Ха!

Хајдмо у собу, у собу код Пере и Аце.

Гле на столу пуно, пуно дивних крушака, на кревету нека гушчија крила и неке косе, а око астала пуно бра-тије, смеје се и једе крушке.

Тајна се откри.

Знате ко беху они анђели? (Валда нећете мислити, да су заиста с неба?)

Пера и Аца, а граничар њихов друг Лаза, с којим се они договорише, те на тај неанђелски начин стекосе лепих крушака.

И Чича-Мита је још жив, али сад не би смео под круш-ком спавати, ни на гробље отићи, пошто је жив, јер се боји, да се не сретне с анђели.

Сиромах! небојша Чича-Мита!

Зумбулов.

Ко вино пијучка
Тај истину лови.
Који пиво сучу,
Постају — мељови.

CLXIX.

Укличан.

Ала волим што сам жив,
Па још уз то млад и здрав:
Да кривима будем крив,
Да правима будем прав.

Г—д—н.

Важан догађај

(после српско-бугарског мира.)

Било је 19. фебруара око три сата по подне. По Београду је као муња пролетела вест, да је пре неко-лико сати у Букурешту потписао између Србије и Бу-гарске мир. Људи се састају по улицама, састају и претресају најновију вест. По кафанама је закрчило; сваки би хтео да чује поближе о свему, а на свима уснама лебди питање: шта су?

Они који пролазаху у тај мах поред краљевог дворца, могли су опазити, да се тамо нешто необично кува. Пред дворцем застају сваки час кочије, а из њих излази журним корацама по који члан министар-ства, или иначе „уважен“ напредњак.

Око пола четир сата искупили су се били већ сви министри са изузетком Гарашанина, а дошао је и Пи-роћанац и Рајовић, и чивут Озеровић па и многи други.

Господа се искупила у „малом салону“, пуше и разговарају. На лицу им можеш видити дубоку збиљу, у очима неко запето очекивање. Краљ се повукао у задње собе и са Пироћанцем нешто живо, али тихо раз-говара.

Одједном се окрете, приђе столу и зазвони. Ађу-тант се појави на вратима.

„Шта је нема га?“

„Изаслао сам већ два ордонанса по његову ексе-ленцију, па га не могу да нађу. Није код куће, а није ни у министарству.“

„Пошљите још два ордонанса па нек га траже по родбини и свуда где иначе обичава г. мини стар одлазити, журно је.“

Ађутант се поклати и изађе.

Краљ се поврати и опет г. Пироћанцу, а у соби се настави разговор, само тише по донде. Господа по кад-кад застану у разговору и погледају на сат, што стоји на малом повлаћеном орману. Скоро ће да буде већ три четврти на четир.

„Дакле од аустријског посланика Кевенхилера! — пита Озеровић Рајовића.

„Стигло тачно у дванајест сати“, одговара овај.

„А даље од четир сата се не може чекати?“

„Не може никако. Ако не дође донде Мића (Га-рашанин) мораћемо без њега почети.“

„Ух, ух,“ шапће Озеровић, па зар без министар-председника?!“

Рајовић само слеже раменима.

У тај мах искуца сат три четврти на четир. Краљ

дупи ногом о патос. „Ја не појмим господо где је то министар председник? Све ће се још расплнити. Било би крајње време.“

На вратима се и опет појавио ађутант.

„Шта је?“

Он смерно приђе краљу и рекне му неколико речи, тако нежно да околина не могаше ништа разабрати. „Журе нас господо,“ поче краљ, „не може се дуже чекати.“ Но у тај мах појава се на вратима министар-председник Гарашанин. Свима присутнима као да паде сињи камен са срца.

„Та где сте до сад пријатељу ако бога знате!“

„Извините Величанство, долазим из Гроцке. Тамо на мојој сувачи застао точак, па не може да ради. Хтедох да видим шта је.“

„Ал г. министар га је зацело удесио, то је већ научио у дипломатској школи,“ поласка Гарашанину Озеровић.

Гарашанин се мало збуни. „Не знам, пукло је нешто у машини, мораћу послати каквог механика.“ За тим се окрете краљу: Ваше Величанство ме је изволело тражити, смем ли знати шта ли се то важно спрема?“

„Та није баш сасвим важно. Граф Кевенхилер нам је послао из Беча морске пауке и „колибри корњаче.“ Нисам хтео да прође без вас.“

Гарашанин се учтиво насмешио. Чивутин Озеровић, безобразан као мал да не сва његова браћа, уплете се: „Знате г. министру, морски пауци сад се тек почињу јести. Тек што им је настала сезона.“

Краљ га погледа преко рамена. „Мислим да смо то и без тог знали“ — господине. Него изволте господо напред, мој Француз (кувар) ми је поручио, да ће се све расплнити ако дуже чекамо. Ако седнемо за сто после четир сата, он не гарантује ни за шта.“

И достојанственим корацама отшеташе господа у трапезарију.

Београђани који се шуњаху у оно доба око двора, те видеше како се у најбешњој трци довезао Гарашанин у двор, одмах су познали да се тамо нешто „необично кува.“

Ни сами не знају, како су дословце — погодили.

Ө.

Ко коме и чему виче живио!

Егзекутор — адвокату.

Крчмар — путунџији.

Слепац — „Виделу.“ (Ал то није онај слепац са гуслама у руди, који види даље него многи окати).

Здераловић и Нестор Кукић — Анђелићу.

Бан Хедервари — оној песми, која веша „Славосрбом“ III о врат.

Маџар — своме глобусу и нашој оглобљености.

Чивутин — ономе, кога цеди.

Србин — ономе који њега цеди.

Чангови — онима, који их врате из воденог патриотизма у суво.

Батенберг — Гарашанину и ономе, који је још га равивији и шипутији од њега.

Новосађани — за цело не срамоти својој „Добошу“ и „Туркосу.“

Сомборци — никакoже новој рестарацији.

Панчевци — коме? — та ваљда не младом сме тснаку Бекићу (да му бог грехе опрости).

— р —

Досетке и наивности из дечија света.

(Продужење — и увек отворена рубрика).

Ономад запитам моју кћер: „како би ти, Данка, поделила једанаест ора на вас две, и колико би имала ти а колико Сока?“

Стаде се моја Данка мислити, па кад виде да није кадра израчунати, рече сасвим озбиљно: „Па ја би, тата, дала Соки, да она подели.“

Ђ.

Отац је хтео да дозвола, како му мали Жарко у цркви пази, па га запита: Је-ли, жарко, кад се излази из цркве са службе?

Жарко је био букварац, па није знао да каже. Отац му поче појати „Буди имја господње“, да га потсети.

Али Жарко, да би још боље означио крај службе, рече: онда, кад се поји „Чѐ чѐчѐ чѐ чѐчѐ“. . . (свепресветјешаго. . .)

К њ и. Знаш ли, тата, куда оду те силне муве у зиму?

О т а ц. Знам. Многе поскапају, а остале се завуку у зид, па у пролеће опет измиле.

К њ и. Видиш, тата, да не знаш. Ми у зиму све муве поједемо. О видила сам ја, кад која мува у сос падне, а паша их Роза лепо измеша.

Отац извади свој ценни сат, погледа га и рече: Гле! опет заостаје!

На то ће му приметити мала ћерка: Боже мој,

тата, ала си ти чудан. Па тај мали сат и не може
ићи тако брзо, као онај велики на зиду.

Чула је мала Јелена, како је њена другарица
добила на имен-дан лепих играчака, па и она запитала
свог оца, кад ће већ једаред бити и мој имен-дан?
— Отац јој у шали рече: ти немаш имен-дана,
јер си се ноћу родила.

— Па добро отац, а кад ће бити моја ноћ?

У школи запитала учитељ: Децо, којег је рода
пиле? — Деца се сва дубоко замислиле, а једно циганче
подиже руку и прозбори: Питате ли, господи-
не, за петлића или за кокицу? △

Сузе радости.

Кад после дугог растанка
двоје се нађу милени
ил' после многе незгоде
сијне ти зрачак злаћени.
Кад двоје сретни млађани
свој венчан-прстен промену
ил' малог чеда уснице
мајчино име спомену,
— онда су груди препуне
миља и сваке сладости
а очи „сузе“ скривају
„сузе“ — ал' „сузе“ радости!

¹⁰/₂ 1886.

по немачком „Др. Казбулбуц.“

У дућану.

Трговац. Шта желите, молим?
Муштерија. По киле шећера.
Трговац. И шта још, молим?
Муштер. И кило брашна. Па сад шта то све
кошта?

Трговац. Свега 49 крајцара.
Муштер. Молим вас запишите. Али чекајте, ево
вам једна крајцара, па нека буде управо 50 новчића.
Трговац се насмеја. Муштерија оде. А ја прибе-
лежих да пошљем „Стармалом.“

К.

На суду.

Судија. (Шваби) Шта је то било међу вама.
Шваба: Овај коншија, запел са мој гола, а ја
канчија па нега мало пу, а он пуча и мене у глафу?

Судија. (Србину): Шта ти велиш на то?

Србин. Ја к'о велим, кад ћеш ти мене кан-
цијом бу! а ја ти буцу из кола па мог Швабу
швић, а Шваба под кола.

Прибележио М. Ђ—ћ.

Како је жена за мужем нарицала.

Кад је умрло општепознати мокри брат и жеже-
ноћни веселац Н. Н — онда је његова удовица, сиња
кукавица над њиме овако нарицала:

Еј Перо, Перо, неверо! Док си био жив, никад
нисам знала где си и како си, — а одсад ћу бар то
знати.

прибележио М. Ђ—ћ.

Познаће она њега . . .

Једна Банаткиња дође на наше пијаце да пазари.
Кад се већ прилично оптеретила које чим — купи
најпосле од пекара један колач, па држећи га у руци,
пође кући. Успут сретне једног хусара, па како јој
је било тешко — замоли га да јој мете колач у торбу
на леђа. Хусар метне колач себи под пазухо, а из
торбе док је шушкао бајаги — извуче још и нову
мараму те хајд својим путем. Банаткиња му зафали и
не осврћући се патраг, и тако дође кући. Код куће
да се пофали шта је купила, поче праметати торбу и
гунђати: е виле ушле у њега, та тај је украо мој
колач! Еј наопако! па и мараму. А већ ако цркнем
до петка тако га нећу тужити капетану. Па како ћеш
га познати, запита муж? А како га не би познала,
има црвену капу и мамузе на чизма.

Б.

Савет.

Шта је знање, дар и слава
све то данас, брале шта је?
„Новац“ само данас вреди
па не питај откуда је!
Не исправљај Дрину криву
не лупај си главе старе,
свет ћеш моћи придобити
само ако имаш „паре“!

¹⁰/₂ 1886.

по немачком „Др. Казбулбуц.“

Јес' видио!

Састала се два пријатеља, Миша и Виша, после
вашара, па ће рећи Миша Виши: Јес' чуо Вишо та
тебе мал' не утрескаше оне Маџарине на вашару.

Виша. Ид' збогом, нисам ја то био. Не знам
ја о том ништа.

Миша. Та но, но. Ал кад се ти искобеља ис-
под њих, па дохвати твојом тољагом једнога од њих,
одмах се пружио, а остали се разбегоше куд који.

Виша. (У поносу) А . . . јес' видио?! . . .
Прибележио М. Ђ—ћ.

Лаж и истина.

Кажу: да је љубав слепа,
није: ствар је припозната
где „банака“ доста има
ту је љубав „оката“! —

„Др. Казбулбуц.“

Жена ка' жена.

Један Б-ц завешта још за живота знатну своту новаца на неке „опште добротворне цели“ с тим додатком, да то таки у живот ступи. Рашчуло се да ће за то лепо дело лепу награду добити. Он се томе радовао, па колико он, — ал жена да искочи из коже. Једва су дочекали тај дан.

Кад дође и то жељено доба, позову га општинској кући, и ту му солгабирив изређа чега ради је позван и придене му на груди, сребрни крстић за заслуге, а он терај кући. Кад жена види шта је добио, снужди се па рече: о! човече, та за оволике новце мого си купити пуну сађуру таки крстића.

Б.

Сувремена поука. —

Желиш да будеш чувен
да ти се име чита
да се за тебе млого
и „дела“ твоја пита?
Учини какву бруку,
„милион“ похарај,
па „ступци“ сутра пуни
имена твога, знај!

1^о/₂ 1886.

„Др Казбулбуц.“

Шта оправи пасуљ.

Покојни мајстор Марко пристаи једаред велику лончину бела пасуља да га кува, те да му као самцу потраје бар два три дана. Содруг његов и присни пријатељ мајстор Гавран — десио се баш код њега, па некако крадом саспе пуну шаку соли у лонац. Ватра горе све пуцају наплотци и спице око лонца, (био је колар) а пасуљ никако да се скува, само се пени. Мајстор Гавран пред подне отиде кући, а Марко остаде кувајући.

После ручка у неко доба ето ти опет мајстор Гаврана у посету, ал поведе и слатког Аћима са собом. Кад уђу унутра затеку мајстор Марка код огњишта ди гледи, шта је с' пасуљом. Обојица му назову божју помоћ, па ће га запитати: „Шта радиш, мајстор Марко?“ Та ето, овако још нисам награисо мог века, да не мош забога скувати пасуљ. Па шта ћеш с' њим радити, запита Гавран? Та гријота је да проспем; пробаћу да га дотерам са „олберовим“ листом. Та да, да, ако га то не омасти и не дотера — друго му неће ништа помоћи — дода мајстор Аћим намигнувши на Гаврана.

Б.

„Т у ш“.

О н : „Анђелу дивни створење бајно,
„смем ли ти срца одкрити вај?
„смем ли ти рећи, како ми силно
„из груди лети уздисај?
„како ми преа мукe распињу
„да немам мира дан и ноћ???”

О н а : — „Бога ми, ја би лекара звала,
„разхлада биће! Ал' ће Вас проћ'!!!“

1^о/₂ 1886.

„Др. Казбулбуц“.

Припослано.

У богатој Бачкој у месту *** има један српски свештеник **, који је тако женијалан, да је изумео нов начин, како се пуни деп. Он при укупу, и ако породица не зактева, говори слово, пак то слово после сам оцењује и шаље рачун дотичнима на исплату.

Не знам, је ли можда и ово један корак ближе Германовој унији, или је то само невична копија католичких кантора, који над самртником певају опроштај (bücsuszatós), за који после сами опредељују таксу.

Клопкало.*)

*) Ми смо из овог припосланог изоставили назив места и почетна слова имена свештеникова, а то за то, што се ни дописник није под припослано својим правим именом потписао, Ур.

К р ч м а р (виноп родавцу). Зашто је ваше црно вино скупље него бело?

В и н о п р о д а в а ц. Шта, зар ви мислите, да ми боје бадава добијамо?

ЊИ.

Неко рече малој Мари, да је добила малу сестру а она пуна радости потрчи да „јави матери тај весео глас.“

ЊИ.

Неко запитао: Како се може познати која је рода мушка, а која женска?

Одговор је био: „Која пре престане да клепа, то је мужјак, а ова друга је женка.“

ЊИ.

Претерано захтевање.

Ђ а к. Ја вас љубим неизмерно госпођице!

Г о с п о ђ и ц а. Не верујем вам.

Ђ. Реците само, па ћу за Вашу љубав свашта учинити.

Г. Идите један цео месец дана на предавање, а две недеље немојте ићи у крчму.

ЊИ.

Ухватио га за реч.

Неки човек дође као обично свом вериоцу, који је тако лакомислен био, да му је увек позајмљивао новаца. На врати га дочека послужитељ и рече: „Не могу Вас нипошто приустити, господин данас не п р и м а.“

„Нечини ништа, одговори овај, само кад даје.“

ЊИ.

Глув је.

Р е к р у т. Молим г. мајору само ме не мојте узети за тобдију.

М а ј о р. А зашто?

Р. Јер нечујем добро.

М. Не води бриге, топ ће већ тако пући, да ћеш
чути.

А. Је с' чуо један од радости умрло.

Б. А зар је то чудо? Та још се људи нису на-
викли на радост.

Неки богат чива, плаћао за свог сина да учи
свирати. Једнога дана запита ће учитеља:

„Па како напредује мој син? Јестел' задовољни?“

„Прстима добро креће, рече учитељ али никако
такт да разликује; јер у место осмине такта свира
песнајстину.

Но, па то је паметно, рече задовољно отац, ја
сам му увек говорио, да треба, да штеди, где год мо-
же, па кад може на крај да изађе са шеснајстином,
што би осмину узимао.

Послушао га. . .

По Берлину се шетао неки господин, своје псето
водећи, кад на једаред утече му псето. Бадава је зви-
ждао за њим, псето ни да чује, те позове једног по-
служитеља и рече: „Трчите за оним псетом платићу
вам. Ја ћу вас овде чекати!

Послужитељ тако и уради, као што му је речено
и наједаред нестане и слуге и псета. Пред вече врати
се задуван слуга са псетом.

„За име бога, рече господин, зар га нисте могли
пре ухватити?“

„Опростите, рече слуга, заповедилисте ми да тр-
чим за њим, те сам с тога и трчао пет сати. Сат
вреди 5 гроша свега дакле 25 ср. гроша.

Господину било мило не било мораде платити по-
слушном слуги.

Гласало се.

Досуђујући награде за хумореске, које су биле
у подлистку овог листа у бројевима од 25. до краја
ланске године, гласала су ова г. г. и овако:

1.) А. Будисављевић: I. „Дипломатски“; — II.
„По сага у полицији“.

2.) Катинка Стојковићка у Уздину: I. „Дипло-
матски“; II. „На здравље шиштољ“.

3.) Годор Николић: „Нема пријатеља“.

4.) Јов. Стојановић у Митровици: I. „Нема при-
јатеља“; — II. „Дипломатски“.

5.) Ђока Максимовић у Руми: I. „Нема прија-
теља“; — II. „Дипломатски“.

6.) Јов. Пандуровић у Шиклошу: I. „Дипло-
матски“; — II. „На здравље шиштољ“.

7.) Марко Јеремић у Сегедину: I. „Нема при-
јатеља“; — II. „Чика Радино страдање“.

8.) Вас. Јакшић у Дервенти: I. „Дипломатски“;
— II. „Чика Радино Страдање“.

9.) Ђорђе Т. Јовановић у Приједору: I. „Чи-
ка Радино страдање“.

10.) Ђока Л. Поповић у Темешвару: I. „На
здравље шиштољ“; — II. Дипломатски“.

11.) Бранко Јосифовић у Бечу: I. „Маскенбал“;
— II. „Како да дођемо до новаца“.

12.) Перо Борић у Лијевну: I. „Дипломатски“;
— II. „На здравље шиштољ“.

13.) Ж. Миладивовић у Бечу: I. „Маскенбал“;
— II. „Како да дођемо до новаца“.

14.) Стев. Паланачки у Сомбору: I. „Дипломат-
ски“; — II. „На здравље шиштољ“.

15.) Тибурције Штокман кафеџија у Бечу: I.
„Маскенбал“; — II. „Како да дођемо до новаца“.

16.) Драгутин Поповић у Карловцу: „Дипло-
матски“.

17.) Апост. Грђевац у Вел. Грђевицу: I. „Ма-
скенбал“; — II. „Чика Радино страдање“.

Резултат.

Од 17 гласача гласали су десеторица за хумо-
реску:

„Дипломатски“,

тако ова хумореска добија прву награду.

После овога највише гласова (5) пало је на ху-
мореску:

„На здравље киштољ“,

тима је овој хуморесци досуђена друга награда.

Новац ће се ових дана послати.

Издавањство „Стармалог.“

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

довоси у своје трећем броју за год. 1886. овај са-
држај. 1. Шућку је неправо, песма (са сликом). 2.
Милош у Латинима. Слика у једном чину, од М. П.
Шапчавина. 3. Боже заступник мој еси ты, њ ми-
лостъ твоја предваритъ ма. Истинита прича из руског
живота. (Прерадио за српску децу чика Јова млади.)
4. На измаку зиме, песма од Златимира. 5. Данашња
вила, (песма у прози), по француском Св. Шак. Ни-
нић. 6. Зими, песма од Ранка. 7. Лани било сад се
спомињало, песма (са сликом). 8. Мачка и мува. (Са
дванаест слика.) 9. Андрија Хофер, посрбио Вл. К.
10. Сиромашак, песма од Јов. Манојловића, (уз при-
помоћ Чика Јовину). 11. Лабуд и лабудићи, песма
(са сликом) од —ћ. 12. Утакмица и завист. (Црта из
ђачког живота.) 13. Тугованка, песма од Милана
из Бра . . не. 14. Даштања. 15. Решења даштања.
16. Наша поштица. 17. Новије књиге и листови.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље
се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien IX. Porcel-
langasse Nr. 56. — „Невен“ чика Јовин лист излази
двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Ау-
стро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године
2 ф. за Србију и Црну гору и остале крајеве 10 дин.
или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 ди-
нара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шиље
се на адресу: Штампариие А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.